

ми права изтече и сега съм пак правоспособен. А пък за други нека два-три дни да си помисля . . .

Кметът стана и отиде у другия кръчмар, бае Стоян. Фирмата на неговата кръчма порано беше „Смърт на противника“, сега беше я подновил цялата. С големи букви, на голяма тенекия пишеше: Кръчмарница „Кротост и смирение“.

— Бае Стояне, — рече кметът, — ида да се поразговорим. Толко и толко години си кръчмарувал, толко и толко години си кметувал, значи познаваш добре хората от селото. Посочи ми двама-трима найчестни, найпочтени, които ми са необходими за съвет и съдействие.

Бае Стоян се почеса по врата.

— Честни и почтени ли! От мен почестен и попочтен в това село няма. Е, грешил съм, кой човек е безгрешен, но съм си изкупил греховете триждевет пъти . . . две години в затвора съм лежал, но с смекчающи вината обстоятелства . . . Затова и една година помилване от Царя получих. В пиянство го направих — фалшифицирах документи. С желание добро да направя на свой човек — партизанин близък. Нищо. Сега съм честен. Никой нищо не може да каже